

Abadia de Sant Josep de Clairval

Hivern de 2023

Estimats Amics,

MOLTS cristians decebutos consideren que a l'inici del tercer mil·lenni ja no és possible per a un jove seguir el camí de la santedat en el món de l'adolescència, a excepció que es tanqui en una "bombolla" impermeable al temps i a l'entorn. Carlo Acutis, un jove italià que morí l'any 2006 a l'edat de quinze anys, al que el Papa Francesc elogia en la seva Exhortació Apostòlica *Christus vivit* (25 de març de 2019), demostra precisament el contrari. Aquest jove ple d'entusiasme i d'excepcional talent, sobretot en informàtica, veia l'Eucaristia com la seva «autopista cap al Cel».

Carlo neix a Londres el 3 de maig de 1991, els seus pares són l'Andrea i l'Antònia Acutis, jove matrimoni italià que en aquells moments treballava al Regne Unit. Aquest matrimoni no és practicant, però el nen és batejat el 15 de maig i serà instruït en la religió catòlica. En Carlo observa amb gran interès tot allò que l'envolta; aquesta capacitat d'observació, a més d'arribar fins el final en les seves reflexions, serà una de les seves principals qualitats. Sobre el Baptisme dirà: «És quelcom molt important, perquè permet que les ànimes se salvin gràcies a la seva inserció en la Vida divina. Les persones que participen en un Baptisme es fixen massa sovint en els confetis, les llaminadures o el vestit blanc, que formen part de la festa del bateig, però no es preocupen gens de comprendre el sentit d'aquest gran do que Déu fa a la humanitat». Aquest do és la possibilitat de ser fills de Déu (Jn 1, 12) i hereus del seu Regne etern (cf. Rm 8, 17).

El Senyor no estaria content

La família Acutis torna a Milà el mes de setembre de 1991. En Carlo és de caràcter molt sociable i pacífic; a la seva mainadera polonesa, que li aconsella de ser més bel·licós amb els nens agressius, li respon: «El Senyor no estaria content si jo reaccionés amb violència». El període estival el passa a la vora del mar, a Centola, prop de Salerno. El petit és acollit ràpidament per tota la població d'aquest poblet tranquil, fent-se amic de tothom. Resa amb fervor el Rosari i va a Missa cada dia, des de la seva primera Comunió, a l'edat de set anys. El seu recolliment quan combrega, impressiona als qui l'envolten i en són testimonis.

A Milà, en Carlo és escolaritzat a l'Institut Tommaseo de les Germanes Marcel·lines. Roman fidel a la Missa diària i sempre troba a una «persona gran» que l'acompanyi. De camí, el nen s'atura per xerrar una mica amb els porters dels edificis, generalment estrangers, que no tenen constància

d'aquest detall per part dels habitants de la metròpoli llombarda. El seu tacte li permet posar-se al

nivell dels seus interlocutors, sigui quina sigui la seva condició social. Demostra un gran respecte vers les persones pobres, dèbils i abandonades, i considera que un estatus social elevat o la riquesa material obliguen als qui els posseeixen a ajudar als menys afavorits. Un aturat que demanava almoïna a l'entrada d'una església recorda la caritat d'en Carlo, que li donava cada dia una moneda i que li parlava amb amabilitat. Aquest home li havia parlat al nen d'una de les seves amigues, indigent, que es deixava morir de depressió i de misèria, i en Carlo, d'acord amb la seva mare varen aconseguir que ingressés en un hospital. «En Carlo era massa bo i massa pur per a aquest món» —va dir aquell bon home.

Carlo no és un sant de vidriera. Li agraden molt els animals, especialment els gats i els gossos (els seus pares en tenen uns quants), als quals filma en vídeos còmics. Juga de bona gana al futbol, aprèn a tocar el saxòfon com autodidacta i, sobretot, s'apassiona per la informàtica. Tanmateix, aquests centres d'interès mai no són un fi en si mateixos. Per ell, fer fructificar els talents rebuts de Déu és una manera de glorificar-lo i de procurar el bé del proïsme; a més, la seva modèstia va de bracet amb la seva intel·ligència. En Carlo mai guarda per a ell mateix el que ha après, sinó que s'afanya en compartir-ho amb els altres. Mai no se'l sent presumir del que té o del que sap. La tirania de la moda (s'ha de portar roba de marca, en consonància amb la tendència del moment) li és indiferent; considera aquestes modes com el producte d'especulacions comercials i, per part seva, es vesteix amb senzillesa i sense vanaglòria. A l'escola estableix forts llaços d'amistat, però no sempre és comprès. Alguns es pregunten, per

Beat Carlo Acutis

Drets reservats

exemple, per què passa sempre les vacances a Assís, quan els mitjans econòmics dels seus pares li permetrien gaudir de viatges a països llunyans i a llocs més de moda. Poc abans de morir, Carlo confessarà al seu director espiritual: «Assís és el lloc on més feliç em sento!».

Les nombroses amistats de l'adolescent, tant masculines com femenines, es mantenen en els límits d'una castedat pura. No accepta determinades familiaritats entre joves de diferent sexe, ni les convivències prematrimonials. Una jove donarà testimoni de la seva fidelitat a l'Església i als seus ensenyaments, especialment en matèria de sexualitat i de moral familiar. Amb motiu d'un debat sobre l'avortament, durant una classe de religió, Carlo defensa la vida humana demostrant que l'embrió és un ésser humà des de la concepció i que la seva supressió és un homicidi.

Feliç i autèntic

Als catorze anys, en Carlo es matricula al liceu de l'Institut Lleó XIII de Milà, regentat pels jesuïtes. Es presenta voluntari per desenvolupar la pàgina d'Internet del centre, tasca a la qual dedica tot l'estiu de 2006. S'encarrega igualment de preparar a un grup de nens per rebre el sagrament de la Confirmació. A la classe presta atenció molt especialment als companys que tenen dificultats per seguir el ritme dels estudis, impartint classes particulars de matemàtiques a alguns d'ells. Un pare jesuïta, proper a en Carlo durant aquests anys, resumeix la impressió que tenia d'ell: «Estic convençut de que era com el llevat a la massa, o millor encara, com el gra de blat enterrat a la terra; que en silenci, anava creixent... D'ell podria dir-se: vet aquí un jove cristià feliç i autèntic».

Carlo passa llargues hores en desenvolupar programes informàtics per satisfer les necessitats dels seus amics. Sempre està disponible per iniciar-los en els misteris del numèric, ja que considera que en l'actualitat és indispensable que un jove sàpiga utilitzar correctament un ordinador. Un professional de la programació aporta aquest testimoni: «Vaig quedar sorprès de la seva competència en el camp de la programació; als quinze anys tenia el mateix nivell que jo, que he publicat uns quants llibres sobre el tema i que s'utilitzen en universitats i en empreses... Era extraordinàriament intuïtiu». Abans dels exàmens, en Carlo ofereix ajuda a tots els seus amics perquè puguin fer servir els seus ordinadors, però dona mostres de ser un exemple viu, una espècie de brúixola que ensenya a tots la manera d'evitar els excessos, és a dir, les derives perniciosos que poden resultar de la gran magnitud de les possibles connexions que hi ha a la "xarxa". La primera deriva és deixar-se arrossegar en un món virtual, a costa del món real on Déu està present i ens encomana una tasca per dur a terme sota la seva mirada. Llavors, la veu de la consciència es debilita i les incitacions a transgredir-la es tornen tan seductores que elles també apareixen com virtuals.

Unes fotocòpies

A l'Exhortació Apostòlica *Christus vivit*, el Papa Francesc es dirigeix d'aquesta manera als joves: «Per exemple, és veritat que el món digital pot posar-nos davant el risc de l'aïllament o del plaer buit. Però no oblidis que hi ha joves que també en aquests àmbits són creatius i de vegades genials. És el que feia el jove Carlo Acutis. Sabia molt bé que aquests mecanismes de la comunicació, de la publicitat i de les xarxes socials poden ser utilitzats per convertir-nos en éssers adormits, dependents del consum i de les novetats que podem comprar, obsessionats pel temps lliure, tancats en la negativitat. Però ell va ser capaç de fer servir les noves tecnologies de la comunicació per transmetre l'Evangeli, per comunicar valors i bellesa. No va caure en el parany. Veia que molts joves, encara que semblin diferents, en realitat acaben no sent més ells mateixos, corrent darrere d'allò que imposen els poderosos a través dels mecanismes de consum i d'encanteri. D'aquesta manera, no deixen brollar els dons que el Senyor els hi ha donat, no li ofereixen en aquest món aquestes capacitats tan personals i úniques que Déu ha sembrat en cadascú. Així, deia en Carlo, passa que "tots naixem com originals, però molts moren com a fotocòpies". No permetis que això et passi» (núm. 104-106).

Carlo Acutis sempre té presents els «novíssims»: la mort, el judici final, l'infern i el paradís, darreres realitats de la vida de tot home. El seu interès per aquests temes fa que, de vegades, el tractin d'exagerat o de beat, fins i tot els seus amics. Ha conegut a sacerdots que no creuen en l'existència de l'Infern, ni tan sols del Purgatori, cosa que l'ha escandalitzat. Per a ell, aquest punt de la doctrina catòlica, ensenyat moltes vegades per Jesucrist i pel Magisteri de l'Església, està fora de tot dubte: «Si realment les ànimes corren el risc de condemnar-se, com efectivament n'han donat testimoni tants sants, i com ho han confirmat les aparicions de Fàtima, em demano per què en l'actualitat gairebé no es parla de l'Infern? Seria perquè és quelcom tan terrible i espantós que m'horroritza només de pensar-hi...? L'única cosa, però, que hauríem de témer realment és el pecat». Doncs «als ulls de la fe, cap mal és més greu que el pecat i res té pitjors conseqüències per als pecadors mateixos, per a l'Església i per al món sencer» (*Catecisme de l'Església Catòlica*, núm. 1488).

Carlo no s'oblida de les ànimes del Purgatori; està convençut que l'ajuda més eficaç que podem aportar als difunts és assistir a Missa per a la seva intenció i per lliurar-les del Purgatori. El seu cor s'estima el Papa i a l'Església. En el transcurs d'una visita al Vaticà, l'any 2000, va quedar impressionat per la consagració a la Verge realitzada pel Papa sant Joan Pau II en unió amb els bisbes del món sencer. En Carlo prega perquè tots els pobles de la terra coneguin i estimin a Jesucrist. Al veure a la televisió la trobada interreligiosa d'Assís l'any 2002, comenta: «Segurament el Papa ha estat inspirat per Déu, donat que mitjançant aquesta trobada tots tenen la possibilitat de

conèixer i estimar a Crist, únic Salvador del món i de qui depèn la salvació de tots».

Persones completes

El jove estableix amistat amb Rajesh, un empleat de la seva família, de religió hinduista i de casta brahman. S'esforça per evangelitzar-lo i l'enlluerna pel seu coneixement del *Catecisme de l'Església Catòlica*, que coneix quasi de memòria i explica de manera brillant. Rajesh acabarà demanant el Baptisme i esperarà amb gran ànsia el dia en què podrà rebre el Cos i la Sang de Crist, aquest sagrament del què en Carlo li ha parlat amb tanta passió: «Les virtuts —li deia l'adolescent— s'adquireixen principalment mitjançant una intensa vida sacramental, i l'Eucaristia és certament el cim; a través d'aquest sagrament, el Senyor ens transforma en persones completes, fetes a imatge i semblança seva». Carlo prepara també a en Rajesh per rebre la Confirmació, revelant-li que amb aquest sagrament va rebre una força misteriosa que es va traduir principalment en un augment de la seva devoció eucarística; el dia de la seva Confirmació, el seu amic sent la mateixa força en rebre l'Esperit Sant.

Carlo passa la major part de les vacances a Assís, en una casa propietat de la família. Els exemples de sant Francesc li resulten familiars, especialment la seva humilitat. Comprèn que la humilitat, virtut directament oposada a l'orgull innat que hem heretat com a fills d'Adam, és el camí regit de la vertadera santedat. Aprecia especialment el santuari d'Alverna, on sant Francesc rebé els estigmes i on va morir després, a l'any 1224, configurat de forma extraordinària segons la Passió de Crist; allí és on en Carlo profunditza, en el transcurs de diversos recessos espirituals, sobre el misteri de la Missa, sacrifici perfecte que fa present, de manera incruenta, el sacrifici sagnant del Calvari.

La vida espiritual d'en Carlo Acutis se centra en la Missa diària. Les escasses ocasions en què no hi pot participar, a causa d'un impediment escolar, es recull i fa una "comunió espiritual". «L'Eucaristia és la meua autopista cap el Cel!» —repeteix amb freqüència. La seva vida se li presenta com una Missa unida al sacrifici redemptor de Crist. «Les ànimes se santifiquen de manera molt eficaç gràcies als fruits de l'Eucaristia diària —afirma— i, d'aquesta manera, no corren risc de topar-se amb els perills que posarien en joc la seva salvació eterna». Carlo és molt sensible davant la manera més o menys recollida i fervorosa amb què els sacerdots celebren la Santa Missa. Abans o després de la Missa realitza un acte d'adoració durant un temps. Sap que l'Església concedeix indulgència plenària per l'adoració del Santíssim durant mitja hora, i dedica sovint aquest benefici espiritual a les ànimes del Purgatori «més abandonades». Es constitueix en apòstol de la participació en la Missa dominical davant persones que ja no hi van, i varis dels seus amics tornaran a la pràctica religiosa, alguns després de la seva mort.

Una pàgina d'internet

Carlo s'apassiona pels miracles eucarístics que s'han multiplicat en el transcurs dels segles, i utilitza la seva competència per crear una pàgina d'internet dedicada a aquests miracles (www.miracolieuucaristici.org; aquesta pàgina web, que encara existeix, està traduïda en nombroses llengües). L'emociona especialment el miracle de Lanciano, un poble de la regió dels Abruzzos on es venera, des de l'any 750 una hòstia miraculosa que es va transformar en carn i sang en el moment en què el sacerdot pronunciava els mots de la consagració; analitzada l'any 1970 per especialistes, es va demostrar que la carn era de teixit de miocardi (cor); la sang, que semblava fresca, pertany al grup AB. Aqueix sorprenent fet científic confirma a Carlo en la seva devoció especial vers el Sagrat Cor de JESÚS, que mereix ser adorat «com participació i símbol natural, el més expressiu, d'aquell amor que el nostre Diví Redemptor encara sent a dia d'avui per al gènere humà» (Pius XII, *Haurietis aquas*, núm. 24). Aconseguirà dels seus pares, retornats sota la seva influència, a la pràctica religiosa, que la família Acutis es consagri al Sagrat Cor. Ofereix comunions i sacrificis «en reparació de les indignitats que Jesús rep en el sagrament del seu Amor», segons la petició que Ell mateix va fer a santa Margarida Maria (Paray-le-Monial, 1675).

En el transcurs d'aquests moments d'adoració al Santíssim, en Carlo medita sobre els misteris de la vida de Crist, en especial de la seva infantesa. Li impressionen especialment la pobresa escollida pel Fill únic de Déu en la seva Encarnació i el seu naixement a l'estable de Betlem. Poc abans de morir confessarà al seu director espiritual que la pràctica assídua de l'adoració eucarística l'ha ajudat a progressar moltíssim en l'oració; a partir de llavors es distreu menys i el seu amor per Jesús ha crescut molt. Per corregir els seus defectes (golafreria, mandra, propensió a la xerrameca, distraccions durant el res del Rosari...), el jove recorre cada setmana al sagrament de la Reconciliació. «Per enlairar-se vers les altures —diu— el globus necessita deixar anar llast, igual que l'ànima, la qual per poder-se elevar cap el Cel necessita treure fins i tot els pesos més petits que són els seus pecats venials... Feu com jo i veureu els resultats!».

Des de la seva infantesa, Carlo sent respecte i afecte per les monges de clausura. Va rebre la primera Comunió a l'església de les Germanes Eremites de Sant Ambrosi, a Perego, i també va conèixer a monges d'altres convents. A la seva adolescència, atribuirà a la intercessió de les religioses la gràcia de vèncer les temptacions contra la castedat i la temprança (alcohol, drogues,...), que són la causa de tants pecats i estralls entre els joves de la seva edat. Al recordar que la família ha de ser «com un santuari domèstic de l'Església» (Vaticà II, *Apostolicam actuositatem*, núm. 11), aconsella als pares que resin amb els seus fills per obtenir per a ells la perseverança en l'estat de gràcia en el moment de l'adolescència. La seva devoció mariana es concreta en un afecte especial pel santuari de la

Mare de Déu de Pompeia, prop de Nàpols, on es consagra vàries vegades a la Mare de Déu del Roser. En aquest lloc obté de Maria Santíssima la gràcia de la conversió d'una dona que havia deixat de freqüentar els sagraments des de feia trenta anys. Carlo també va a Lourdes i Fàtima, llocs d'aparicions marianes que influeixen molt en la seva espiritualitat.

Directe al Cel

“El meu fill portava una vida completament normal” —comenta el pare d'en Carlo—, però sempre tenia present el fet de què tots haurem de morir algun dia. Quan s'evocava en la seva presència un projecte de futur, ell responia: “Sí, si encara seguim en vida demà o demà passat, ja que només Déu coneix el futur”. A principis d'octubre de 2006, Carlo, que té quinze anys i mig, es posa malalt. Els símptomes fan pensar que es tracta d'unes senzilles angines, per tant, ni els seus pares ni el metge es preocupen. El jove té una intuïció i diu als seus pares: «Ofereixo al Senyor, pel Papa i per l'Església, tots els sofriments que hauré de suportar, i també per anar directament al Cel, sense passar pel Purgatori». El diumenge següent està extremadament dèbil i el porten immediatament a una clínica. Les anàlisis revelen la terrible realitat: leucèmia aguda M3, una de les formes més agressives de càncer de sang. Quan s'assabenta pels seus pares de la gravetat de la malaltia, el noi exclama amb serenor: «¡El Senyor em desperta!». Al comprovar-se que l'assistència respiratòria resulta poc eficaç, Carlo és traslladat a l'hospital especialitzat de Monza. Se sent feliç perquè la seva mare i la

seva àvia puguin dormir a la seva habitació. Un sacerdot li administra els sagraments. El seu estat s'agreuja ràpidament, ocasionant-li grans sofriments, però la paciència del jove causa admiració entre el personal sanitari; quan li pregunten com es troba, ell respon somrient: «Bé, com sempre», o «Podria ser pitjor».

Després d'entrar en coma, Carlo és víctima, l'11 de octubre, d'una hemorràgia que deriva en mort cerebral. No obstant, es manté al moribund amb respirador fins que el seu cor s'atura per si sol, el matí del dia 12. Els pares d'en Carlo encarreguen el trasllat del cos a casa, a la seva habitació. Els quatre dies que segueixen són una desfilada contínua davant del seu cos. Una immensa multitud assisteix a les seves exèquies, i són molts els que s'han de quedar a fora per manca de lloc. En el moment del comiat, *Germans, aneu-vos-en en pau*, les campanes comencen a voltejar, és migdia, l'hora de l'Àngelus... Molts dels assistents s'adonen d'aquesta coincidència com un senyal de l'entrada de Carlo a la glòria celestial.

Al juny de 2018, amb vistes al procés de beatificació, el cos d'en Carlo, enterrat a Assís segons el seu desig, s'exhumà i es va trobar incorrupte. L'abril de 2019 fou traslladat al santuari franciscà de la Spogliazione. El 21 de febrer de 2020 es va reconèixer oficialment un miracle atribuït a la seva intercessió: el guariment humanament inexplicable, l'any 2010, d'un nen brasiler que presentava una malformació greu i fatal del pàncrees. La família del nen havia invocat en Carlo. La beatificació de aquest servent de Déu se celebrà a Assís el 10 d'octubre de 2020.

«L'objectiu de la meua vida —afirmava Carlo Acutis— és estar unit a JESÚS... Allò que ens farà realment bonics als ulls de Déu serà la manera en què l'haguem estimat, a Ell i als nostres germans». Demanem a aquest jove sant que mantingui en els nostres cors, mitjançant la seva intercessió, aquest foc sagrat que Jesús vingué a encendre sobre la terra.

*+f. Joan Bernat, l'Abat
i els monjos de l'Abadia*

• Per rebre (gratuïtament) la Carta de l'Abadia de Sant Josep de Clairval, cal adreçar-se a l'Abadia, les dades de la qual s'assenyalen tot seguit.

• Rebrem amb molta gratitud totes les adreces de possibles lectors que ens facin arribar.

• Ajuts:

Transferència bancària: IBAN: FR59 2004 1010 0405 6187 8A02 585.

BIC: PSSTFRPPDIJ, titular: Abbaye Saint Joseph de Clairval.

Targeta de crèdit: cf. la nostra pàgina www.clairval.com

Abbaye Saint-Joseph de Clairval (Ed. catalana) ISSN: 1956-3914 - Dépôt légal: date de parution - Directeur de publication: Dom Jean-Bernard Bories - Imprimerie: Traditions Monastiques - 21150 Flavigny-sur-Ozerain.

ABBAYE SAINT-JOSEPH DE CLAIRVAL – 21150 FLAVIGNY-SUR-OZERAIN – FRANCE

E-mail : abbaye@clairval.com – <http://www.clairval.com/>